

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๕

ไม่มีความจริงในใจพอจะยอมรับความจริงกันได้

ท่านอาจารย์คำดีเป็นพระสำคัญอยู่มาก ท่านไม่ลืมตัวตลอดมานะ เบื้องต้นท่านเป็นพระมหานิกาย พอท่านอาจารย์สิงห์มาทางขอนแก่น ท่านมาฟังเทศน์ฟังธรรมเกิดความเชื่อเลื่อมใสเลยขอญัตติ พอญัตติแล้วก็ออกปฏิบัติไปเลยเทียว ตั้งแต่เป็นพระหนุ่มพระน้อยท่านไม่ลืมตัวนะ การภาวนาวงกรรมฐานของท่านท่านไม่ลืมตัว ตอนนั้นเราก็เรียนหนังสืออยู่ ไม่ทราบว่าเราได้พูดกับท่านเมื่อไร แต่ว่าสนิทสนมกันมาตั้งแต่เรียนหนังสือ พูดเมื่อไรก็ไม่เป็นปัญหา จำได้ไม่ได้ไม่สำคัญ พอเรียนหนังสือแล้วเราก็ออกปฏิบัติ

ตอนเราออกปฏิบัติแล้วมาราบท่านทีหลัง รู้สึกว่าท่านตื่นเต้น เหอ ท่านมหาขึ้นเลยทันทีนะ ยังจำคำเดิมได้อยู่หรือ ว่าผมเรียนหนังสือนี้เรียนเพื่อออกปฏิบัติโดยถ่ายเดียว ท่านมหาพูดอย่างนั้นนะ ว่าอย่างนั้นเลย ขึ้นอันนี้ละเป็นคำทักทายก่อน นี่ยังจำคำเดิมได้อยู่หรือถึงได้ออกปฏิบัติจนขนาดนี้ นั่นดูว่าหลังจากออกจากพ่อแม่ครูจารย์มันมาแล้ว ท่านพูดด้วยความตื่นเต้นจริง ๆ ลักษณะท่าทางตื่นเต้นดีอกดีใจ ท่านมหามีความสัตย์ความจริงจริง ๆ นะออกปฏิบัติ พูดกับผมว่า เรียนนี้ไม่ได้เรียนเพื่ออะไร เรียนพอจบตามคำอธิษฐานที่ตั้งไว้แล้วนี้จะออกปฏิบัติโดยถ่ายเดียว นี่ท่านมหาพูดเอง พูดอย่างเด็ดมาด้วยนะ นี่ท่านมหาที่มาอย่างนี้ ปฏิบัติจริง ๆ ด้วย อู๋ ผมไม่ลืมนะท่านมหาพูดอย่างนี้

หลังจากนั้นแล้วก็ติดต่อกันมาเรื่อย ทีนี้ก็มาต่อกันอีกหลังจากนั้นมาแล้วท่านก็พูดตามเรื่องภาวนาของท่านนั้นแหละ ท่านอยู่วัดศรีฐาน ที่ว่าสามเหลี่ยมขอนแก่น แต่ก่อนเป็นดงทั้งหมดนั่น ปี พ.ศ.๒๕๔๕ เราไปองค์เดียว ขโมยหนีมาจากห้วยทราย หมู่เพื่อนรุ่มไม่สบาย เพราะตามนิสัยเจ้าของเป็นอย่างนั้น เราหาอุบายมาเยี่ยมโยมแม่ นั่นละทางออกของเรา ใครก็จะรุ่มตาม รุ่มตามอะไรไปเยี่ยมโยมแม่ จะไปหาความสงบที่ไหน ไปนั่นเสีย ไปเยี่ยมโยมแม่ ๒ คืน แล้วออกไปขอนแก่น บุกตัวรถไฟ แต่ก่อนไปรถไฟ

ท่านภาวนาก่อนหน้ามาแล้วดูเหมือน ๒-๓ คืน เราก็ขโมยไปองค์เดียวไม่มีใครทราบ แม้แต่พระที่อยู่เฝ้าศาลาก็ไม่ทราบเรา เพราะเราไปองค์เดียว พระองค์นั้นเล่าให้ฟังว่า ท่านสั่งพระว่า เราจะพบพระองค์สำคัญในเร็ว ๆ นี้ ภาวนาเมื่อคืนนี้ปรากฏชัดเจน จะได้พบพระองค์สำคัญเร็ว ๆ นี้ นี่เป็นคำพูดภาวนาของท่าน ตั้งแต่นี้ไปให้พระไปรักษาที่ศาลาคอยดูพระ หมายถึงพระกรรมฐาน พระอื่นท่านไม่สนใจ ถ้าพระกรรมฐาน

มาแล้วไม่ว่าจะอายุพรรษาแก่อ่อนขนาดไหนก็ตาม ถ้ายังไม่ได้พบเราเสียก่อนยังไม่ให้ท่านไปไหน เพราะฉะนั้นจึงจัดพระองค์หนึ่งให้มารักษาที่ศาลา

พระองค์นั้นก็ไม่รู้เรา นี่ที่มันขบขันนะ ไปพระองค์นั้นก็ปฏิสันถารต้อนรับเสร็จแล้วก็บอกว่า ผมมาอยู่ที่นี่มาตามคำสั่งของท่านอาจารย์ท่านสั่งว่า ท่านภavana ได้เหตุสำคัญ ๆ อยู่ว่า ท่านจะได้พบพระองค์สำคัญในเร็ว ๆ นี้ ให้ผมมารักษาศาลาผมก็เลยมา รักษาได้ก็คืนแล้วละ ได้ ๒ คืนนี้แหละว่างั้น ท่านไม่รู้เรานะ พระองค์นั้นก็ไม่รู้เรา เพราะเราก็ไปองค์เดียวบุกป่าเข้าไป แต่ก่อนเป็นดงทั้งนั้นนี่ พอไปท่านก็เล่าถึงเรื่องอาจารย์มหาบัว เราก็จึง ท่านอาจารย์มหาบัวท่านเป็นพระที่เด็ดเดี่ยวเฉียบขาดอะไรก็ว่าไปทุกอย่าง พระอยู่กับท่านอยู่มากไม่ได้ เลอะ ๆ เทอะ ๆ ท่านไล่หนี พระองค์นั้นละเล่าให้เราฟัง ท่านไม่รู้ว่าเป็นใครก็พูดสะเปะสะปะไปอย่างนั้น

เมื่อวานนี้พระท่านก็มาจากอาจารย์มหาบัวเหมือนกัน ชื่อ อาจารย์เนตร ท่านมาพักที่นี่ ท่านเข้าไปทางภูเวียง ท่านเล่าให้ฟังว่ามาจากอาจารย์มหาบัว ท่านอาจารย์มหาบัวท่านไปเยี่ยมแม่ ท่านว่าอย่างนั้นนะ ท่านไล่พระเนตรไม่ให้ติดตามท่านจะไปเยี่ยมแม่ พอท่านออกแล้วเราก็กลึงมาทางนี้ ทีนี้เราก็ดูสถานที่นั้น ว่าให้มาเฝ้าศาลามีความหมายอะไรบ้าง เป็นความจริงหรือไม่ที่ว่าท่านสั่งให้มาเฝ้าที่ศาลานี้ หรือว่าในศาลามีวัตถุที่เป็นสาระสำคัญอะไร ๆ บ้าง เรามองดูที่ไหนก็ไม่มี เป็นศาลากรรมฐาน โลง แล้วมีเขาเรียกอะไรภาษาภาคอีสานเขาเรียก อีเล็ง เป็นครกหิน แล้วก็กระโถนวางอยู่นั้นสัก ๔-๕ ใบ ไม้ไผ่เรานี้ตัดเป็นกระโถนแทนวางไว้ เราดูที่นั่นที่นี้ก็ไม่มีอะไร คงจะเป็นความจริงตามที่ท่านสั่ง

พูดไปพูดมาพอเสร็จแล้วก็ถามว่า ท่านอาจารย์ชื่อว่ายังไง ถามทำไมเราว่าอย่างนั้นนะ โอ้ พบนี้แล้วก็จะไปหาท่าน เวลาท่านถามว่ายังไงก็จะได้ตอบท่านถูก เราติดแล้วที่นี้ เอ้ ทำไง เราก็เลยบอกว่าชื่อบัว หือ หรืออาจารย์มหาบัวหรือ เอาอีก คึกคักนะ พระองค์นั้นชื่อฮวด ฟังบวชได้พรรษาเดียวถ้าจำไม่ผิด หรือ ๒ พรรษาเนี่ย อย่างมากไม่เลย ๒ พระหนุ่ม ๆ จากนั้นจำเป็นเราก็เลยเล่าให้ฟัง โอ้ย ตื่นเต้นนะ ว่าจะได้พบพระองค์สำคัญอันหนึ่ง แล้วถ้าพบพระกรรมฐานมาที่วัดนี้ ยังไงให้ท่านได้พบกับผมเสียก่อนถึงจะให้ท่านไปที่ไหน เพราะฉะนั้นท่านจึงให้ผมมารอรับอยู่นี้

พอท่านออกจากที่พักตอนบ่ายก็ไปหาท่านเลย ได้คุยกันอะไรต่ออะไร อู๊ย ท่านดีอกดีใจคุณธรรมะกัน โอ้ย ท่านฉลาดมากนะเวลาจะคุยธรรมะกันจริง ๆ นี่ไล่พระหนีหมดเลย มีแต่เราสองต่อสอง คืนแรกตั้งแต่ ๒ ทุ่มถึง ๕ ทุ่ม คืนที่สอง ๒ ทุ่มถึง ๖ ทุ่ม คืนที่สาม ๒ ทุ่มถึงตีหนึ่ง คุยติด ๆ กัน ๓ คืน เราก็จึงอยู่กับท่านแล้วก็เข้าป่า ที่นี้เราก็ไปละ

นี่พูดถึงเรื่องอาจารย์คำดี แล้วก็มาย้อนอีกทีนี่นะ มาพบกันเที่ยวหลังนี้ซี ตอนสำคัญมากตอนนี้ เวลาคุยกันเข้าด้ายเข้าเข็ม ท่านบอกว่าท่านเสียดายที่ท่านมหาคุณธรรมะกับผมอยู่ที่วัดที่ว้านั้นละถึง ๓ คีน ผมฟังตอนปลาย ๆ ท่านมหาพูด ผมฟังไม่รู้เรื่อง ว้างั้นนะ ผมฟังมาเสียดายทุกวันนี้ อู๊ย ท่านพูดตรงไหน พอเราเข้าใจตรงไหนท่านพูดไปแล้ว ๆ ผมรู้สึกเสียดายมาก ท่านว้างั้น จากนั้นมาก็เอากันละทีนี่นะ ถึงพริกถึงขิงเราไม่ใช่ไอ้ไอ้อวด พระอาจารย์องค์นี้ไม่ใช่พระท่านสงวนเรื่องความศักดิ์ศรีดีงาม ยศถาบรรดาศักดิ์ ภัณฑะ อาวุโส ท่านสนใจต่อธรรมอย่างยิ่งนะ ท่านเอาธรรมเป็นเกณฑ์เลย นี่ตอนที่สำคัญมาก

ทีนี้พอคุ้นกันแล้ว อยู่วัดถ้ำผาปู่ท่านลงเดินจงกรมกลางคืน ตอนที่ ๔ ท่านเล่าให้ฟัง ภาวานานี้จิตมันหมุนไปโดนเอาอะไรเข้า ก็โดนกิเลสนั้นแหละ โอ๊ย ขวางเหมือนหอกเหมือนหลาวทิ่มแทงหัวใจ คับหัวอกเลย ทำใจน้ำ เลยคิดเห็นแต่ท่านมหาองค์เดียว นี่ละตอนที่เราได้ไปหาท่าน เราก็ก็นั่งแบบสะเปะสะปะเหมือนกันนะ อันนี้จะพูดตามย้อนหลัง พอท่านขึ้นมาจากที่ทางจงกรม เพราะท่านติดปัญหาหนักหน่วงมากที่สุด เหมือนแหลมเหมือนหลาวทิ่มหัวใจ คิดเห็นแต่ท่านมหาบ่วงค์เดียว ว้างั้นนะ ตอนนี้นั่งสนทนกันแล้วละ ขึ้นมาก็มาจตุรูปเทียนแล้วกราบพระว่า ขออาราธนาท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน ท่านว้างั้นนะ เราจนร้องไห้ออกมาท่านพูดให้ฟัง

ขอให้พูดเต็มหัวใจเถอะนะ ท่านว่าอย่างนั้น อยากรู้ก็ขอให้พูดเต็มหัวใจเถอะ ท่านอาราธนาให้ท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน เราก็ก็นั่งเป็นยังงี้ บ้าก็ไม่รู้จะ แต่ก่อนก็ไม่เคยไปวัดถ้ำผาปู่ วันนั้นตอนเที่ยงสั่งรถเขามาโดยด่วน เราจะไปวัดถ้ำผาปู่วันนี้ เที่ยงเขาเอารถมาก็ไป ไปก็ไปค้างที่วัดท่านอาจารย์ชอบคืนหนึ่งที่วัดบ้านโคกมน ตื่นเช้าฉันเสร็จแล้วถึงไปหาท่าน ทีนี้สรุปความลงเลย พอตอนเย็นก็ไปหาท่าน ท่านบอกว่า อู๊ย มาเร็วอยู่นะ เร็วอะไร อะไรก็มันจะได้พูดกันวันนี้ ท่านเล่าถึงว่า นิมนต์ท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน ผมว่าเมื่อวานนี้วันนี้ท่านมหาบัวก็มาแล้ว ก็ว่าเร็วอยู่ อู๊ย ผมมาสะเปะสะปะตามประสาบ้าของผมไปอย่างนั้นละ เอ้า มาอย่างไรก็เถอะมันตรงกันแล้ว

นั่นละทีนี้ท่านก็เลยเล่าธรรมะนี้ให้ฟัง เล่าธรรมะที่มันติดขวางในหัวใจ ท่านเล่าไปถึงจุดนี้เสร็จ เราก็ก็นั่งธรรมะท่านให้ปฏิบัติ ไม่ก็ประโยคแหละ ขึ้นร้องไห้ออกเลยนะ เอ้อ อย่างนี้ซีขึ้นเลย สะเทือนแล้ว ธรรมะนี้เข้าไปดีแล้วดีตรงที่มันขวางท่านอยู่นั้น ท่านร้องไห้ออกขึ้นเลย เอ้อ อย่างนี้ซี ๆ เอาละทีนี้ได้ช่องแล้ว ๆ โห ออกอุทาน เข้าช่องแล้ว ๆ นั่นละพอหลังจากนั้นมาแล้วท่านก็หูหนวก เวลาเราไปมันก็มีญาติมีโยมเกี่ยวพันกันอยู่นั้น ท่านพูดเบา ๆ เราก็ก็นั่งเพราะหูเราดี แต่เวลาเราจะพูดกับท่านท่านหู

หนวนั้นซี มันไม่ได้เรื่องทำใจ เลยเขียนหนังสือน้อยถามปัญหานั้น พอจากจุดนั้นแล้ว ท่านปฏิบัติยังง

พอได้รับหนังสือท่านยกขึ้นเลยนะ ยิ้มแล้วก็ยกขึ้นมาอ่าน อ่านแล้วก็ตอบมา คนมาก ๆ นั้นแหละ พอตอบมาเราเข้าใจแล้ว ทีนี้ถามซ้ำอีก ท่านจับยกขึ้นอีกแล้วตอบ อีก สองประโยค เรียกว่าหายสงสัยแล้ว ความหมายว่านั้น เข้าตามจุด ๆ นี้ละที่มันเข้า ช่องที่ท่านร้องโถกนั้น ท่านไปติดอยู่เข้าไม่ได้ พอถวายธรรมะท่านท่านถึงร้องโถก เปิดประตูแล้วมีแต่จะเข้าเท่านั้น ความหมาย ปัญหาทั้งสองข้อก็ถามถึงผลของมัน เข้าหรือไม่เข้า เข้าแล้วเป็นยังง ความหมายก็ว่างั้น ท่านตอบมาถูกต้อง ตั้งแต่นั้นมาก็หมด ปัญหา นี่อัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุเรียบริ้อยแล้ว

เราหายสงสัยตั้งแต่ท่านตอบปัญหาเรามาสองข้อ เพราะปัญหานี้ พุดไม่ได้มีความโอ้อวด เอาความจริงมาพุดเลย ปัญหานี้ถ้าไม่เข้าใจจะตอบไม่ได้ เอา ถ้าไม่เข้าใจ จะถามไม่ได้ว่างั้นเลย ผู้ที่ไม่รู้จะตอบไม่ได้เลย เพราะปัญหานี้ถอดออกจากหัวใจของผู้ปฏิบัติ ไม่ได้เหมือนกับปริยัตินะปัญหาในหัวใจ ถ้าไม่รู้ก็ถามไม่ได้ปัญหาเช่นนี้ แล้วถามแล้วถ้าผู้ไม่รู้ตอบกันไม่ได้อีก นั้น

สุดท้ายตอน ดร.เชาวน์ ไปส่งท่านผ่าต่อมลูกหมากกลับมา ขึ้นเครื่องบินมาลง จังหวัดเลย เวลากลับมาเราก็งงไม่ลืม ดร.เชาวน์เข้าไปกราบลาท่าน เอ้อ ไปนี้ขอฝาก ความขอบบุญขอบคุณถึงท่านมหาบัวด้วยนะ ท่านมหาบัวเป็นอาจารย์ของอาตมา ทีนี้ ดร.เชาวน์ก็นำเรื่องมาหาเรา เราก็ร้องโถกเหมือนกัน ว่าอาจารย์มหาบัวเป็นอาจารย์ของอาตมา ทำไมถึงว่าอย่างนี้ ก็ท่านสั่งมาอย่างนั้น เราเคารพท่านเต็มหัวใจนะ เราไม่ได้มีอะไรกับท่าน มีแต่ความเคารพ ท่านสั่งมาอย่างนั้น พุดถึงว่าท่านไม่ได้สงวนศักดิ์ศรีตั้งงามนอกจากธรรมคือความจริง เราลงจุดนี้เลยนะ

ถ้าธรรมดาท่านจะไม่พุดว่าเป็นอาจารย์ของอาตมาใช่ไหมละ เพราะท่านแก่กว่าเราดูเหมือน ๖ พรรษา ท่านก็อยู่ในฐานะอาจารย์เรานั้นแหละ พุดง่าย ๆ แต่พุดถึงเรื่องอรรถเรื่องธรรมแล้วไม่มีอาวุธ-กันต มีแต่ความจริงล้วน ๆ เห็นบุญเห็นคุณจากผู้ใดก็ยกขึ้นทันที เพราะเป็นธรรม ไม่ได้ยกเป็นอาวุธ-กันตขึ้น ยกธรรมขึ้น

พุดถึงเรื่องท่านอาจารย์คำดีท่านไม่ลืมตัวนะ แต่ไหนแต่ไรมาท่านปฏิบัติจริง ๆ จนกระทั่งวาระสุดท้ายอายุท่านเท่าไร ตั้ง ๗๐ กว่ากระมัง หรือในย่านนี้ละที่เราไปหาท่าน ท่านสนใจปฏิบัติมาตลอด จนกระทั่งวาระสุดท้ายที่ตอบปัญหากันเรียบริ้อยแล้ว เราก็อบายกังวล พอท่านมรณภาพแล้ว เวลานี้อัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุเรียบริ้อย ไม่มีอะไรคลาดเคลื่อนเลย นั้นแหละธรรมะเป็นอย่างนั้น ขอให้ได้เข้าถึงหัวใจใครเถอะ จะแน่นอนแมนยำขึ้นทันทีเลย เรื่องของธรรมเป็นอย่างนั้น ธรรมภาคปฏิบัติ

ไม่ใช่ภาคปริยัติที่เรียนจำมาได้นั้น ความสงสัยคือคนไปตามตลอดเลย ถ้าเป็นภาคปฏิบัติรู้ไปมากน้อยเท่าไร รู้เห็นมากน้อยเท่าไรจะเปิดออก ๆ เรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้ากับสาวก เวลาสาวกจะแสดงธรรมเทศนาว่าการแก้ผู้ใด ๆ พระสาวกจะไม่มีเลยคำว่าแก้หรือตอบไม่ได้ อุบายวิธีการที่จะสอนโลกสอนไม่ได้ต้องมาขอจากพระพุทธเจ้า มากกราบทูลพระพุทธเจ้าก่อนแล้วไปสอนใหม่ ไม่เคยมีเต็มภูมิของใครของเราเลย เพราะวางความบริสุทธิ์ในหัวใจนั้นเป็นฐานใหญ่โตไว้แล้ว รับรองหมด แดกแยกออกจากนั้นความรู้วิชาความสามารถตามนิสัยวาสนาของตน ๆ จะออกจากหลักใหญ่ ด้วยเหตุนี้เองบรรดาพระสาวกทั้งหลายที่สั่งสอนโลกทั่ว ๆ ไปจึงไม่เคยมีสาวกองค์ใดที่ไปทูลถามพระพุทธเจ้าว่าได้ติดปัญหา หรือไม่มีความสามารถที่จะสอนคนคณะนั้นพวกนั้นต่อไป จึงมาขออุบายจากพระพุทธเจ้าก่อนแล้วไปสอนใหม่ ไม่เคยมี สอนออกปัจจุบัน ๆ พร้อมเลย

นี่ละธรรมหากใครปฏิบัติอยู่ก็เห็นอยู่อย่างนี้ เป็น อกาลิก เสมอต้นเสมอปลายตลอดไป อย่าให้กิเลสมาเตะมาตีบม้ายันให้ล้มละลายไปนะ เอาแต่เรื่องกิเลสเสกตัวเป็นทองคำทั้งแท่งมาเป็นธรรมชาติที่ทันยุคทันสมัย ล้ำยุคล้ำสมัย มีแต่กิเลสล้ำยุคล้ำสมัยไปเรื่อย มันยกตัวเสกขึ้นไปเรื่อยแล้วก็เหยียบธรรมลงไป ๆ ในขณะเดียวกัน พวกเรามันพวกสกปรก พวกหูหนวกตาบอด กิเลสหลอกยังงี้ก็เชื่อไปตาม มันก็ยิ่งเหยียบลงไปธรรมเลยไม่ปรากฏ เป็นได้แบบนี้ เพราะอำนาจของกิเลสเหยียบย่ำทำลาย ส่วนความจริงของธรรมแล้วเสมอต้นเสมอปลายเหมือนกับกิเลส กิเลสเป็นกิเลสเต็มตัว ธรรมเป็นธรรมเต็มตัว แก่กันได้เต็มตัวเหมือนกันไม่ว่ากาลใดสมัยใด ธรรมะเป็นเครื่องแก้กิเลสเท่านั้น กิเลสกลัวแต่ธรรมเท่านั้น นอกนั้นกิเลสไม่กลัว นี่ละเป็นความจริง ถ้าตั้งใจปฏิบัติก็เป็นอย่างนี้ นอกจากจะให้กิเลสมาเสกสรรปั้นยอ ตัวซึ่งเป็นมูตรเป็นคูถให้กลายเป็นทองคำขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่มันเป็นกองมูตรกองคูถอยู่นั้นแลเท่านั้นเองที่โลกจะหลงไปตามมัน เพราะกิเลสนี้หลอกเก่ง

เราก็อุดคืดอย่างปัจจุบันนี้ไม่ได้นะ ที่เสกสรรปั้นยอตัวขึ้นจะเหยียบหัวโลกหัวสงสาร จนกระทั่งเหยียบหัวพระพุทธเจ้าลง ไม่สำนึกบาปบุญอะไรเลยนั้น ก็เพราะมีตั้งแต่ความจดความจำเฉย ๆ ไม่มีความจริง ก็ไม่เห็นธรรมชาติที่จริงภายในใจพอจะยอมรับความจริงกันได้ เพราะมีแต่ความจอมปลอม แล้วก็เสกสรรปั้นยอตัวขึ้นมาอย่างเวลาก่อเรื่องก่อราวขึ้นในวงพุทธศาสนา ซึ่งได้ปฏิบัติกันมานมนาน มีความสงบรวมเย็นทั่วประเทศไทยเราตลอดมานี้ เวลานี้กำลังกลายเป็นฟืนเป็นไฟ ระส่ำระสายจากพวกก่อการพินาศนิบหายต่อพุทธศาสนา โดยความทะนงตนสำคัญตนที่จะยกตน

ให้เหนือโลกทั้งหลาย แต่หารู้ไม่ว่าได้ยกตนเหนือหัวพระพุทธเจ้า แล้วเหยียบหัวพระพุทธเจ้าลงมา หาได้รู้ไม่ พวกนี้กำลังก่อความเดือดร้อนวุ่นวาย

นี่ไม่ใช่อะไร เรียนมาสอบได้ที่ประโยคนั้นชั้นนี้ เจ้าฟ้าเจ้าคุณ มีความหมายอะไรการเรียนมาเห็นไหม นี่ละมันทำความเดือดร้อนให้โลกได้อย่างนี้ ถ้าหากว่าเป็นอรรดเป็นธรรม ตั้งใจปฏิบัติตามหลักพระพุทธเจ้าแล้ว ความสงบร่มเย็นไม่มีใครเกิน ผู้ปฏิบัติธรรมด้วยความสนใจในธรรม ผู้นี้ให้ความสงบร่มเย็นเป็นอันดับหนึ่ง นับจากพระพุทธเจ้าสาวกลงมา ท่านผู้มีความสงบเต็มส่วน สอนโลกให้มีความสงบชุ่มเย็นตลอดมาอย่างนี้ อันนี้มีแต่ความส่งเสริมกิเลส โดยสำคัญตนว่าฉลาดในธรรมทั้งหลาย มันมีแต่ความจำ ไม่มีความจริงใจ มันจึงพลิกสันเป็นคมคมเป็นสันไปอย่างนี้เวลานี้เดือดร้อนมาก

จะเป็นใครก่อความเดือดร้อน ใคร ๆ ก็รู้กันเอง ถ้าพูดภาษาของโลกมันโง่เมื่อไร พวกนี้ผ่านการศึกษา มา ถ้าว่าพระก็เป็นมหาเปรียญ แล้วพวกฆราวาส หรือพระเป็นดอกเตอร์ดอกแต่ก็มีอยู่ด้วยกันไปหมด นี่เสกสรรตัวเองขึ้นไปแล้วเหยียบย่ำทำลายพระพุทธเจ้าโดยไม่รู้สีกตัว ไม่มีใครยิ่งกว่าเราเอง เวลานี้โลกมันถึงร้อน ร้อนเพราะกิเลสนะ ถ้าเป็นธรรมจริง ๆ ไม่ร้อน นี่ละที่เราสลดสังเวช เราสั่งสอนโลกมานี้ก็เต็มกำลังความสามารถ การแนะนำสั่งสอนโลกเราก็พินิจพิจารณาตามกำลังความสามารถของเรา การสอนไปเราก็ไม่มีความระแคะระคายว่าได้สอนผิดไป ๆ แล้วพาพี่น้องชาวไทยเราดำเนินผิดไป ๆ พลัดไป เราก็ไม่เคยมีในหัวใจเรา มีแต่ความภาคภูมิใจด้วยความอุตสาหะพยายามของตนที่เต็มด้วยเมตตาแล้ว ๆ เท่านั้นต่อพี่น้องชาวไทยเรา

ที่นี้เมื่อไปเจอสิ่งเหล่านี้ก็ออกมาก็อดคิดไม่ได้ ของดีมีอยู่ ของจริงมีอยู่ เรียนมาแล้วเพื่ออรรดเพื่อธรรมของพระพุทธเจ้า แต่ภาคปฏิบัติการปฏิบัติ ทำไม่จึงเหลวแหลกเหลวกันหมด เป็นพินเป็นไฟมาเผาไหม้ตัวเองและศาสนา ไม่ว่าส่วนรวมทั่วไปให้แหลกเหลวกันหมด ทำไมทำได้ล่งคอ มันนำทุเรศเหลือเกินนะ จอมปราชญ์สมัยปัจจุบันเป็นอย่างนี้ละดูเอา แฝงขึ้นมาด้วยชื่อด้วยเสียงด้วยกระดาดดินสอ ตั้งมาเป็นชื่อนั้นชื่อนี้ เสกสรรปั้นยอ กิเลสมันไม่ได้ตั้งใครนี่ มีแต่เหยียบหัวสัตว์โลกลงไปเท่านั้น ไม่ได้คิดกันชี่ นี่คิดพูดจริง ๆ สอนโลกสอนด้วยความคิดทุกอย่าง สอนมาด้วยความคิด ผลที่เกิดขึ้นมาจากการสอนด้วยความคิดนั้นเป็นความภูมิใจ กับบรรดาพี่น้องทั้งหลายที่อุตสาหะปฏิบัติตาม เราเป็นมาอย่างนั้นนะ จึงไม่มีอะไรสงสัยในการสอนโลกและพาโลกปฏิบัติตาม เมื่อสิ่งใดมาขวางธรรม มันพอคัดพอค้านต้องคัดค้านกันจะว่าไป

อย่างที่เป็นอยู่เวลานี้ จะว่าหลงตาบั่วอกสนามคัดค้านก็ได้ คัดค้านเหตุการณ์เหล่านี้ละ เหตุการณ์พี่น้องทั้งหลายก็เห็นอยู่นี้ เราคัดค้านก็คัดค้านให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นอยู่ด้วยกัน การคัดค้านก็มีเหตุมีผลมีหลักมีเกณฑ์เอามาคัดค้าน ว่าทำไปนั้นผิดถูกประการใด มันก็รู้ด้วยกัน เรื่องกิเลสมันจะยอมธรรมที่ไหน ผิดเท่าไรมันก็ต้องบอกว่าถูกไปเรื่อย ๆ นี่ละมันต้องได้คัดค้านต้านทานหรือวาระบกัน ด้วยลมฝีปากอย่างนี้เอง พี่น้องทั้งหลายพิจารณาซิ เรานี้สลดสังเวชจริง ๆ

เพราะเราช่วยโลกเราไม่ได้ช่วยด้วยความแพ้วความชนะความได้ความเสีย ความกล้าความกลัว เราช่วยโลกด้วยความเมตตาแล้ว ๆ ซึ่งเหนือทุกอย่างในโลกอันนี้ ธรรมเหนือทุกอย่าง เราสอนด้วยความเมตตาแล้ว ๆ เมื่อมีสิ่งใดมาเหยียบมาฆ่าทำลายธรรม หรือขัดขวางต่อธรรม จึงอดเกิดความสลดสังเวช แล้วอดเตือนหรือต้านทานไม่ได้ ต้องเตือน จากนั้นก็ต้านทานกัน ดังที่พี่น้องทั้งหลายเห็น มันน่าทุเรศจริง ๆ นะ เสกสรรตัวขึ้นมาอย่างแบบหน้าด้านเลย ไม่ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมเลย

ศาสนาพระพุทธเจ้าอะไรจะสมบูรณ์ยิ่งกว่าพุทธศาสนา การสอนโลกสอนถึงขั้นได้เป็นพระอริยสงฆ์ สงฆ์ ธรรม คัจฉามิ ผลแห่งการสอนของพระพุทธเจ้า สอนสัตว์โลกจนกลายเป็นสรณะของพวกเขา พระสงฆ์สาวกนั้น สงฆ์ ธรรม คัจฉามิ เลิศไหม ธรรม ทำไมเราเป็นมนุษย์ด้วยกัน ศึกษาเล่าเรียนธรรมะของพระพุทธเจ้าอย่างเดียวกัน ทำไมจึงกลายเป็นชวากเป็นหนามเป็นพิษเป็นภัย เผาตั้งแต่พระพระพุทธเจ้าลงมา และธรรมทั้งหลาย พระสงฆ์สาวก จนกระทั่งพี่น้องชาวพุทธเราทั้งหลายนี้ให้เดือดร้อนไปตาม ๆ กัน สมควรแล้วหรือพิจารณาซิ ไม่สมควรอย่างยิ่ง

ถ้ายังพอเป็นมนุษย์รู้บุญรู้บาปแล้วให้ออนตัวทันที จากสิ่งชั่วช้าลามกที่จะทำลายชาติบ้านเมืองนี้ออกจากตนเสียโดยด่วน ความผิดของตนที่แสดงออกก็จะระงับดับไป โลกก็จะได้มีความร่มเย็นสมศาสนาสอนโลกให้ร่มเย็น ไม่ได้สอนโลกให้เป็นพินเป็นไฟดังที่เป็นอยู่ปัจจุบันนี้ละ นี่มันอดคิดไม่ได้ ใคร ๆ จะว่ายังไงสำหรับเราเอง เราไม่มีความแพ้วความชนะ ไม่เป็นข้าศึกศัตรูต่อผู้ใด ควรเตือน ๆ ควรบอก ๆ ควรต้านทาน ๆ ตามเหตุตามผลตามอรรถตามธรรม ไม่ได้เป็นไปแบบโลกเขา เป็นไปแบบธรรมล้วน ๆ เตือนก็เตือนแบบธรรม ต้านทานก็ต้านทานแบบธรรม เราไม่เอาอันธพาลมาต้านทานนี่นะ เราจึงกล้าพูดได้ทุกอย่าง ในนามที่ว่าเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายเวลานี้ เอละวันนี้พูดเพียงเท่านั้น พวกกันเข้าใจเอานะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่วงที เหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com